

[Gunnar Fog-Petersen.]

forslaget. For mig staar det aldeles klart, at der ikke alene er et racehygiejnisk Moment heri, men at dette endog er særdeles stærkt fremtrædende. Det er just Ulykken ved at faa Individder sat ind i Verden med en Afstamning fra psykisk abnorme Fædre eller Mødre, at de Individder, der paa den Maade kommer til Verden, er i høj Grad udsat for at blive belastet med den samme psykiske Abnormitet. Derfor synes jeg, at Samfundets Ret til at gribe ind er langt bedre begrundet i det Tilfælde, der omhandles i § 2, end den er efter § 1, selv om der foreligger egen Begæring. Paa den anden Side maa man jo ogsaa se paa, at Individderne kan være saaledes stillet, at et Indgreb er den eneste Udvej for dem, deres eneste Mulighed for fortsat Eksistens paa nogenlunde menneskelige Vilkaar, og det er derfor et stort Spørgsmaal, om Samfundet har Ret til at nægte dem saadanne Indgreb. Det tror jeg ikke, Samfundet har, men jeg er enig med de foregaaende Talere i, at her skal udvises den allerstørste Forsigtighed.

Med Hensyn til Lovforslagets Affattelse har det ærede 2det Medlem for 1ste Kredts fuldstændig Ret i, at man blander Begreberne Sterilisation og Kastration sammen i Folketingsudvalgets Betænkning. Hvis disse to Ord har hver sin særlige Betydning, skulde Lovforslaget hedde „Forslag til Lov om Adgang til Indgreb i Kønsgorganerne“. Jeg er overhovedet ikke helt fornøjet med Lovforslagets Affattelse. § 1 vilde sikkert være tydeligere, hvis der stod „Personer, hvis Kønsskrift udsætter dem for at begaa Forbrydelser“ i Stedet for „hvis Kønsskrifts abnorme Styrke eller Retning“ o. s. v. Dette giver ingen Oplysning, er maaske endda i mange Tilfælde forkert, for det behøver slet ikke at være Driftens særlige Styrke, der er afgørende; det kan være og er vistnok i mange Tilfælde Hemningerne, der er for svage. Det citerede Udtryk er derfor efter min Opfattelse ikke heldigt valgt. — Der staar endvidere i § 1: „Lever Andrageren i ægteskabeligt Samliv, skal som Regel Ægtefællens Samtykke foreligge.“ Det er en ganske uklar Bestemmelse, som ikke er let for Administrationen at arbejde med. Hvad vil det sige, at Ægtefællens Samtykke som Regel skal indhentes? Hvor-naar skal det da ikke indhentes, og hvem skal afgøre, i hvilke Tilfælde det skal indhentes og i hvilke Tilfælde ikke? Og naar det i Almindelighed skal indhentes, kan der jo være Grænsetilfælde, hvor man kan være i Tvivl om, hvorvidt Samtykke skal indhentes eller ej. I saadanne Tilfælde vil man

da ogsaa være nødt til at lægge mere eller mindre Vægt paa Samtykkets Art.

I Folketinget er der stillet Forslag om at udvide § 2 med en Bestemmelse om, at psykisk abnorme Individder, der ikke er paa Anstalt, men i længere Tid har været under Tilsyn, skal falde ind under Lovens Bestemmelser. Jeg kan ikke rigtig forstaa, hvorfor den højtærede Minister ikke kan gaa med hertil. Det er efter hele Paragraffens Mening og Indhold rimeligt at gaa med dertil. Det kan jo skyldes en Sagen saa uvedkommende Ting som Pladsmangel paa Anstalterne, at man har været nødt til at holde nogle af den Slags Individder udenfor Anstalterne. Men de er under Opsigt og Tilsyn, og de kan være mindst lige saa farlige som de, der er paa Anstalt, hvad den højtærede Justitsminister ogsaa indrømmede. Jeg tror ikke, man vilde gaa videre ved at tage disse med, end det vil være fuldt forsvarligt efter Lovforslagets hele Art.

I Lovforslagets § 3 staar der i 2det Stykke om det i § 1 nævnte Tilfælde, hvor der kræves Frivillighed, at „den paagældende vælger blandt Læger med fornøden kirurgisk Uddannelse selv en Læge“. Hvem skal afgøre, om en Læge har fornøden kirurgisk Uddannelse? Det er, saa vidt jeg ved, saaledes indenfor Lægestanden her i Danmark, at alle Læger, naar de har taget deres Eksamen og faaet Ret til at praktisere, har Ret til at foretage en hvilken som helst Operation. Der skelnes ikke fra det offentlige Side mellem forskellige Arter eller Klasser af Læger, saaledes som man gør med Hensyn til Sagførerne, hvor man har Højesteretssagførere, Landsretssagførere og Underretssagførere en Tid endnu. Derfor vil det være vanskeligt, synes jeg, at lade den enkelte selv om at afgøre, hvorvidt Lægen har den nødvendige kirurgiske Uddannelse. Det vil selv for Justitsministeriet være vanskeligt at træffe en Afgørelse. Men der staar heller ikke noget om, hvem der skal afgøre Sagen. Lovforslaget trænger derfor til at klargøres. I § 5, 1ste Stykke, staar der:

„Den, som uhjemlet foretager de i denne Lov omhandlede Indgreb, straffes, for saa vidt Forholdet ikke efter den øvrige Lovgivning medfører højere Straf, med Bøder“ o. s. v.

Det vil altsaa sige, at en Læge, der har fuld Uddannelse og Ret til at foretage Operationer, kan straffes, naar han foretager en saadan Operation, hvis det skønnes, at han ikke har den nødvendige kirurgiske Uddannelse, af, jeg ved ikke, om det er Retslægeraadet eller Sundhedsstyrelsen —, jeg ser ikke, at Lovforslaget indeholder nogen Bestemmel-